

Arrest

nr. 220 998 van 10 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BAKI
Gallifortlei 70
2100 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 december 2018, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 januari 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 december 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.06.2018 werd ingediend door:

Naam: R(...)

Voornamen: D(...) M(...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 12.06.2018 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde A(...) R(...) N(...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde relatie:

- ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie.

- huurovereenkomst voor het adres S(...)

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet sedert wanneer betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen, noch blijkt sedert wanneer ze een feitelijke relatie met elkaar zouden onderhouden.

Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame affectieve relatie heeft met de referentiepersoon, dan kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer overtuigende stukken kan voorleggen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 12.06.2018 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Echter, een gezamenlijke verblijfsplaats op zich is geen afdoende bewijs van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen

andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Deze beslissing heeft niet tot gevolg dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat hij niet kan voorhouden dat deze beslissing een inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 47/1, 47/3, 42 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), het redelijkheidsbeginsel en artikel 10 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: Richtlijn 2004/38/EG).

“Artikel 42 Vreemdelingenwet bepaalt: (...). Artikel 52 bepaalt: (...). De bestreden beslissing werd ook genomen in strijd met artikel 10 van Richtlijn 2004/38. Voormelde bepaling luidt als volgt: (...). Voormelde bepalingen werden dan ook geschonden. Voor de berekening van de maximale periode van zes maanden, moet er geen rekening worden gehouden met de datum dat de bestreden beslissing werd genomen, maar wel met de datum dat de bestreden beslissing aan verzoekende partijen wordt betekend. Op 14/12/2018 was de maximale termijn om een beslissing te nemen reeds verstreken. De bestreden beslissing werd dan ook genomen in strijd met artikel 10 Richtlijn 2004/38/EG (zie Hof van Justitie dd. 27/06/2018 Ibrahima Diallo XJ België; C-246/17). Gelet op het voorgaande moet er ook worden vastgesteld dat er een schending is van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit van 8/10/1981 en artikel 42 Vreemdelingenwet 15/12/1980. Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De bestreden beslissing steunt niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. Artikel 74/1 Vreemdelingenwet bepaalt: (...). Artikel 74/3 Vreemdelingenwet bepaalt: (...). Dat de Dienst Vreemdelingenzaken voormelde bepalingen schendt door te stellen dat er geen sprake zou zijn van een duurzame relatie tussen verzoeker en zijn partner. Door geen of onvoldoende rekening te houden met het feit dat men sedert lange tijd samenwoont en geen rekening houdt met de overgemaakte foto's omdat deze ongedateerd zijn, handelt verwerende partij op een onredelijk wijze. De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kunnen geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht. Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden. Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts

over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. [Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.](1)

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: (...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; (...)”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. (...)”

Artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit stelt het volgende:

“§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af. (...)”

Artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG stelt het volgende:

“1. Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven. (...)”

2.3. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat er geen sprake zou zijn van een duurzame relatie tussen verzoeker en zijn partner. Hij stelt dat door geen of onvoldoende rekening te houden met het feit dat hij sedert lange tijd samenwoont en geen rekening houdt met de overgemaakte foto's omdat deze ongedateerd zijn, handelt de verwerende partij op onredelijk wijze.

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde hieromtrent het volgende: “Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde relatie:

- ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie.

- huurovereenkomst voor het adres S (...)

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet sedert wanneer betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen, noch blijkt sedert wanneer ze een feitelijke relatie met elkaar zouden onderhouden. Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame affectieve relatie heeft met de referentiepersoon, dan kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 12.06.2018 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Echter, een gezamenlijke verblijfsplaats op zich is geen afdoende bewijs van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter."

Uit de bovenstaande bepalingen blijkt dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. De bewijslast ter zake berust bij de aanvrager. Hij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet de gemachtigde rekening houden met de intensiteit, de duur, en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook aan de gemachtigde toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan. Artikel 47/3, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt "de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners" derwijze dat een "deugdelijk bewezen duurzame relatie" in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie.

Ter staving van de duurzame relatie worden enkele ongedateerde foto's en een huurovereenkomst van 23 september 2017 voorgelegd, waarbij als huurder optreedt G. R. A. N. Hieruit blijkt niet sedert wanneer verzoeker en de referentiepersoon elkaar kennen, noch sedert wanneer zij een feitelijke relatie met elkaar zouden onderhouden. De verwerende partij oordeelde niet op kennelijk onredelijke wijze dat op basis van de voorgelegde stukken de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon onvoldoende bewezen is. De gemachtigde merkt bovendien niet ten onrechte op: *"Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame affectieve relatie heeft met de referentiepersoon, dan kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer overtuigende stukken kan voorleggen."*

2.4. Verzoeker betoogt dat op 14 december 2018 de maximale termijn van zes maanden om een beslissing te nemen is verstreken, wat een schending van artikel 10 van richtlijn 2004/38/EG inhoudt. Hij stelt dat er bij het berekenen van deze termijn geen rekening moet worden gehouden met de datum wanneer de bestreden beslissing werd genomen maar met de datum wanneer de bestreden beslissing aan verzoeker werd betekend.

In het arrest van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 in de zaak C-246/17, Diallo t/Belgische Staat, oordeelt het Hof het volgende:

"44 Met zijn vijfde vraag, die vóór de derde en de vierde vraag moet worden onderzocht, wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.

45 In dat verband moet erop worden gewezen dat richtlijn 2004/38 geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die verbonden zijn aan de overschrijding van de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om die kwestie in het kader van hun procedurele autonomie te regelen met inachtneming van het doeltreffendheids- en het gelijkwaardigheidsbeginsel (zie in die zin arrest van 17 maart 2016, Bensada Benallal, C- 161/15, EU:C:2016:175, punt 24).

46 Daarbij verzet het Unierecht zich er weliswaar niet tegen dat de lidstaten regelingen tot stilzwijgende goedkeuring of toestemming invoeren, maar die mogen geen afbreuk doen aan de nuttige werking van het Unierecht.

47 Dienaangaande blijkt uit artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 dat het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, daarvan wordt „vastgesteld” door de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Met het oog daarop vermeldt datzelfde artikel 10 in lid 2 de documenten die derdelanders moeten overleggen om die kaart te verkrijgen en waaruit moet blijken dat zij een „familielid” in de zin van richtlijn 2004/38 zijn.”

48 Volgens vaste rechtspraak van het Hof schept de afgifte van een verblijfstitel als bedoeld in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 aan een derdelander geen rechten, maar gaat het om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht (zie in die zin arresten van 21 juli 2011, *Dias*, C- 325/09, EU:C:2011:498, punt 48, en 12 maart 2014, *O. en B.*, C- 456/12, EU:C:2014:135, punt 60).

49 De declaratoire aard van de verblijfskaarten brengt mee dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen (arresten van 25 juli 2008, *Metock e.a.*, C- 127/08, EU:C:2008:449, punt 52, en 21 juli 2011, *Dias*, C- 325/09, EU:C:2011:498, punt 54).

50 Daaruit volgt dat artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 eraan in de weg staat dat een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgegeven aan een derdelander die niet voldoet aan de voorwaarden waarvan de richtlijn die afgifte afhankelijk stelt.

51 Hoewel er niets op tegen is dat een nationale wettelijke regeling het stilzwijgen van het bevoegde bestuur gedurende een termijn van zes maanden na indiening van de aanvraag gelijkstelt met een weigeringsbesluit, blijkt reeds uit de bewoordingen van richtlijn 2004/38 dat deze zich ertegen verzet dat dat stilzwijgen wordt beschouwd als een goedkeuringsbesluit. [...]

53 Volgens vaste rechtspraak van het Hof ontleen niet alle derdelanders aan richtlijn 2004/38 rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2, van die richtlijn „[familieleden]” zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (arrest van 8 november 2012, *Iida*, C- 40/11, EU:C:2012:691, punt 51).

54 Ten tweede blijkt uit het bij het Hof ingediende dossier en uit de toelichtingen die de Belgische regering ter terechtzitting heeft verstrekt, dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling een stelsel voor automatische afgifte van verblijfskaarten van een familielid van een burger van de Unie in het leven heeft geroepen, waarbij de bevoegde nationale autoriteit dergelijke kaarten ambtshalve aan de aanvragers moet afgeven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn van zes maanden wordt overschreden.

55 Een dergelijk stelsel staat haaks op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor.

56 Gelet op het voorgaande moet op de vijfde vraag worden geantwoord dat richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.”

De aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, als ander familielid van een Unieburger. Dit artikel vormt onbetwistbaar de omzetting van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38 (Burgerschapsrichtlijn) (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling heeft betrekking op de ruimere familieleden. Dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger.

Uit artikel 10, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn blijkt dat ook het verblijfsrecht van de andere familieleden van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, tweede lid, a) wordt vastgesteld door de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Met het oog daarop vermeldt datzelfde artikel 10 in lid 2 de documenten die derdelanders moeten overleggen om die kaart te verkrijgen en waaruit moet blijken dat zij een “familielid” in de zin van de Burgerschapsrichtlijn zijn. Zoals het Hof van Justitie stelt moet deze richtlijn zo uitgelegd worden dat zij zich verzet tegen een nationale regeling waarbij een verblijfskaart moet afgeleverd worden bij overschrijding van de

beslissingstermijn zonder dat eerst wordt vastgesteld dat de aanvrager daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.

De nationale regeling stelt dat een verblijfskaart moet worden afgegeven aan het familielid van een Unieburger wanneer de termijn van zes maanden is overschreden zonder dat moet blijken dat de persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om als familielid in het gastland te verblijven. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn niet correct werd omgezet in de Belgische wetgeving. Gelet op deze vaststelling dient de Raad de desbetreffende nationale regeling buiten beschouwing te laten en dient geoordeeld te worden in lijn met het gestelde in het voornoemd arrest van het Europees Hof van Justitie.

Hogervermeld blijkt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om een verblijfsrecht als ander familielid van een Unieburger te genieten. Hij kan zich derhalve niet dienstig beroepen op de overschrijding van de termijn van zes maanden om alsnog een verblijfsrecht af te dwingen.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC